

PDB Name: Jiří_Kulhánek-Spojeni_v_Bohu

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Spojeni v Bohu

Prvního anděla sestřelila letištní protiletectká obrana. Kulometem.

Znáte to - vojáci! Cokoliv se objeví na nebi a nemá to tu správnou siluetu - bum, prásk, hvízd! - a dolu s tím.

Když strážní komando obklíčilo remízek za poslední přistávací drahou, kam dopadl, po krátkém pátrání narazilo na postavu zapletenou ve splývavých větvích staré smuteční vrby. Ze spodu se nedalo říci, zda je to žena, nebo muž navlečený do sněhobílé noční košile, poseté černými otvory po kulkách; každopádně to mělo zlaté kudrnaté vlasy, padající až na ramena. Velitel komanda se v plné shodě s podřízenými domníval, že to je sestřelený pilot - nepřítel.

Proto, když ho s té vrby sundali, šli všichni do kolen, a to naprosto spontánně; zjistili totiž, že to, co považovali za zbytky padáku, není padák, ale veliká, jakoby ze stříbrných labutích per spleená křídla, pevně přirostlá k lopatkám tvora. Tedy křídla; spíš jejich rozstřílené zbytky.

Když ho donesli na posádku, provalily se emoce. Někteří se začali modlit, jiní hystericky smát. Důstojnický sbor se rozdělil na dvě přibližně stejné skupiny, z nichž jedna událost považovala za nebezpečný žert a druhá za nebezpečnou provokaci, ale na tom, že celou událost je třeba bezpodmínečně ututlat, se shodli všichni, a to okamžitě. Jasnozřivě tušili, že něco takového by se v posudcích moc nevyjímalo.

Za přísných bezpečnostních opatření nechali bytost zaletovat do zinkové rakve. Pak svolali ty muže, kteří podivnou mrtvolu spatřili na vlastní oči, slíbili jim povýšení a nechali je přísahat při tom, co je jim nejsvatější, že nikdy nikomu nic nevyzradí. Za porušení slibu pohrozili mimořádně vysokými tresty.

Zbytek mužstva a poddůstojníku byl svolán do nejmenšího hangáru, kde velitel letiště působivě chraplavým šepotem pohovořil něco o nových tajných zbraních, o povyšování se nezmínil, ale zato pohrozil tresty ještě tvrdšími a přísnějšími.

Toto vše se stačilo udát za jeden jediný den. Večer se zdálo, že z celého incidentu zbude pouze přezdívkou, kterou dostal nešťastný kulometčík, zatím pro jistotu separovaný v posádkovém vězení - Pobožný střelec.

Velitele letiště trápil těžký sen, dalo by se říci můra.

Jen co po vyčerpávajícím dnu zavrtal na krátko ostříhanou hlavu do polštáře, jeho podvědomí explodovalo ve víru velice plastických obrazů:

On, plukovník velící taktickému letišti pod XXXXXXXX horami, byl zničehonic povýšen na vrchního velitele armády Spojených států amerických. Presidentovi familiárně říkal John a obden s ním snídal v Bílém domě.

"Víš sám nejlíp, Frede," (Plukovník, nyní generál generálů, se i ve snu jmenoval Fred.) Tedy: "Víš sám nejlíp, Frede," řekl jednou ráno prezident ustaraně, "že s těmi Araby máme neustále nějaké problémy. Nemohl bys s tím, prosím tě, něco udělat? Nějak do toho šlápnout?"

"Jasně, John, že seš to ty..." odhodil Fred nedojedenou briošku, zasalutoval a šel do toho šlápnout. - Až potud by se sen nevyvíjel tak špatně, ale potom...

Ještě na schodech před Bílým domem vymyslel vpravdě geniální plán:

Nechá porazit všechna prasata, co jich v USA je, a armády řezníku jejich chladnoucí mrtvoly přemění na tuny a tuny vábných růžovoučkých řízků, které supertajná elitní brigáda chemiků napreparuje koncentrovaným LSD. Pak budou všechny ty megatuny vepřového za symbolické ceny vrženy na arabský trh.

Generálgenerálů před svým vnitřním zrakem již viděl tisícimílové zástupy obluzených Arabů, držících se kolem krku a svorně tancujících hula-hula. Jejich zfetované fundamentalisticko-militaristické vlády zanechají hrozeb a pošťuchování do okolního světa a budou se zabývat výhradně dovozem holandských tulipánů, aby si křepčící národy měly z čeho splétat jásavě barevné věnce kolem krku.

V autě, které ho převáželo do Pentagonu, vymyslel i kódový název, kterým celou monstrózní akci zaštití: OPERACE HYPNOSTEAK.

Realizace se ukázala být neuvěřitelně snadnou. Játka v celých Státech jela naplno a jednotky chemiků s cukřenkami naplněnými krystalky LSD práškovoaly lány řízků...

Od této chvíle to se snem začalo jít s kopce.

Flotila lodí vezoucích steaky, byla z arabských přístavů vrácena bez povolení vykládky...

Fred opomněl takovou drobnost - že muslim radši zhyne hladu, než by pozřel byt' jen kousíček vepřového. Na rozdíl od US vojáků. Ti, když zjistili, co s nimi taková kotleta udělá, propadali nezřízenému obžerství, a nic než vepřové už je nezajímalo. USA tak přišly o několik ponorek a letadlových lodí.

A ta mezinárodní ostuda!

V Anglii proběhla vlna demonstrací, na nichž se objevily transparenty s nápisy jako: "At žijí UNITED STEAKS of AMERICA!", a nebo obrovské dolarové bankovky, na kterých byla namísto velikánů severoamerických dějin hlava růžového čuníka s citrónem v rypáčku...

Narkomafie podala u OSN oficiální protest kvůli nekalé konkurenci...

No prostě hrůza!

President si generálgenerálů narychlo povolal do Bílého domu; v nezvyklý čas - k obědu. Zavedl ho rovnou do zadní zahrady. Tam se jako moloch šílenství rozkládala obrovitá hora oschlých vepřových plátků. Hora vyšší než cokoli v okolí. Čelem k té zasmrádlé hrůze, těsně u její paty, byl malilinkatý campingový stůl s plátěnou židličkou. Na jeho umakartové desce ležel osamocený talíř s příborem, a vedle stolu stál hrozivě se usmívající prezidentův šéfkuchař - s pánví a primusem.

"Frede, Frede, cos mi to jen udělal?!" bědoval prezident a tlačil ho v ocelovém sevření svých paží k tomu stolku.

"Teď to musíš dát do pořádku, Frede! A Frede! Jen ty sám!"

"Ne, to ne!" křičel generálgenerálů. "Prosím tě, Johnne, jen tohle ne!"

"Nesmí zůstat ani stopa, Frede!" zamáchl slzu president a srazil ho do židle, až hliníkové trubky zapraštěly.

"Po této ostudě, kterou jsi vrhl stín na celou Ameriku, opravdu nesmí zůstat ani stopa, Frede! A o to se, Frede, musíš postarat jen ty sám!" zopakoval president oficiálním (televizním) hlasem, "Je to tvá lidská a hlavně politická povinnost!"

Mrazivý stín hory masa zakrýval slunce a kuchař s ďábelským leskem v oku zapálil primus pod pánví...

"Frede! Frede! No tak už se konečně probud'!"

"Ano, Johnne, ano! Všechno jen ty steaky ne!" spánkem omámený plukovník se posadil na posteli a po obličejích mu stékal studený pot. Pyžamo mohl ždímat.

"Frede otevři! Otevři!" v hlase prvního pobočníka, který se dovnitř jeho ložnice právě začal prokopávat, se ozývala hysterie.

Plukovník si dopřál několik vteřin, v kterých mu probouzející se mozek propláchl rajský balzám skutečnosti, v které neměly místo hory vepřového, nadrogované mouchy bzučící Yankee-doodle, snídaně u presidenta a tak. Odhodil propocenou přikrývku a s úsměvem vyskočil na nohy. Jen ať se venku děje, co chce...!", pomyslel si.

Za pět minut, když si nehty rozštípal kůži na druhé ruce až do krve, jak zkoušel, jestli ještě nespí, by bral všemi deseti úplně cokoli než skutečnost. Z ničeho nic dostal neuvěřitelnou chuť na obrovský syrový řízek posypaný centimetrovou vrstvou LSD.

Na jeho přísně střeženém letišti pod XXXXXXXX horami právě před několika okamžiky přistál Bůh s velkým B i s celou andělskou suitou.

Z hangáru, kde byl ve vyprázdněném mrazáku na zeleninu uskladněn sestřelený "pilot", se ozvalo tlumené zarachocení. Vzápětí se s ohlušujícím duněním vyvalilo půl boční stěny z vlnitého khaki plechu, a ze tmy se vynořila postava, která ze sebe s odporným skřípotem strhávala dvoumilimetrový pozink rakve.

"Gabrieli, tady jsi!" to poprvé promluvil Bůh.

Pak nad celým nočním letištem vzplálo nezemské světlo.

"Slyšte, lidé!" Bůh promluvil podruhé, a každému člověku na Světě, kterému to zrovna nemohlo ublížit, se před očima objevil plastický trojrozměrný a samozřejmě barevný obraz ranveji pod XXXXXX horami. Imaginární kamera najela do středu skupiny velebných andělů, mezi nimiž se prazvláštně vyjímal Gabrielův kulometem prostřílený šat, a všem, kteří spatřili monumentální Bytost uprostřed, bylo jasné, koho vidí. Šest miliard lidí tisíce jazyky a dialekty zašeptalo jedno jediné slovo: Bůh! (V blázinci zavřený Johnjohn Dee, který příchod Boha veřejně předpovídal zařval: "Shit!")

Že je to pravý Bůh, to poznal každý, protože Bytost, na kterou se právě ten který člověk díval, vypadala přesně tak, jako jeho vlastní, individuálně modifikovaná vizualizace podoby Boha.

Hinduisté Ho viděli buď jako Brahmů, Višnu, anebo Šivu. Džinisté jako Gómátéšvaru nebo jako rotující svastiku. Buddhisté jako svého lesklého a bezpohlavně vyhlížejícího proroka. Podobu viděnou taoisty a konfucionisty se jim nikdy nepodařilo zobrazit ani verbalisovat. Všichni šintoisté konečně uzzřeli své rodinné bohy, popřípadě celý panteon jaojorozu-no-kami (s neustále rostoucím počtem bohů, již dávno překročivším osm milionu svatých jedinců), ti nejstarší z nich pak sluneční bohyni Amaterasu Omikami, popřípadě zesnulého císaře Hirohita. Judaisté spatřili přísný hořící keř. Pravověrní křesťané pak, podle církevní sekty z jejíhož lůna vzešli, od Krista na kříži, přes nepopsatelnou trojjedinou bytost Otce-Syna-Ducha svatého, až po pannu Marii, jako z ikony vystřiženou. Muslimové spatřili ten samý hořící keř jako judaisté a někteří křesťané, ale většinou fundamentálního proroka islámu - Muhammada. Ateistům z dříve křesťanských zemí se Bůh zjevil v podobě, v jaké jim Ho v jejich mládí popisovali babičky a dědečkové -starý dobrotivý pán v bílé noční košili se zlatým opaskem a s hustým sněhobílým plnovousem (paralela s Mikulášem, Santa Clausem atd.). Agnostikům se jejich vize všeobjímající a všeprostupující Božské podstaty popsat nepodařilo.

Bůh se opravdu jevil tak, jak komu, byť i sebevlažnější víra, ba i nevíra

ukládala.

Například mnohým členům excentrické sekty Adventisté posledního Gigaflopu se zjevil futuristický monolit bájného superpočítače, ke kterému se obvykle modlili.

Některé politické strany také dosáhly zbožnění svých vůdců a symbolů:

Tak komunisté viděli rudé hvězdičky, srpy a kladiva, fašisté, stejně jako džinisté, svastiku, avšak v bíločerveném poli. Hrůzu viděnou stalinisty netřeba popisovat. Poslední desítky stoletých Hitlerjugend plul před mázdrou zalepenými čivami černý knírek zvaný muška.

A tak dál, a tak dál. ..

O pravosti a opravdovosti Pána prostě nezapochyboval nikdo.

Současně s obrazem se širým světem rozlehl i stejně mnohotvárný hlas; všepřonikající a všudypřítomný: (* Všechny další poznatky jsou brány z pohledu ateisty, žijícího v zemi dříve křesťanské.)

"Mé děti! Neobávejte se! Čas Posledního soudu ještě nenastal. To pouze Nebe přestalo existovat. Proto jsem se vrátil k vám, a s vámi již zůstanu!"

Ve dnech a týdnech po Události vypukla na celé Zemi hektická činnost. Ekumenické rady církví se scházely a rozházely, různí náboženští potentáti vyhlášovali Svaté války a zase je odvolávali, vlády padaly, světová ekonomika se chvěla. Každý politik chtěl, aby se Bůh usadil v jeho zemi. Každý politik chtěl, aby mohl říci: "S námi je Bůh!". Všichni nasadili všechny páky.

Pán se však nečekaně přesunul přímo do hlavního města všech muslimů - do Mekky. Jakožto bytost všemocná, vševědoucí a nekonečně milosrdná, věděl, že by militantní skupiny vyznavačů islámu začaly terorizovat celý svět, jen aby Ho tam dostali, a tak se tam, aby zabránil ztrátám na životech, zjevil i se všemi anděly raději sám od sebe.

Vůdci a diktátoři z toho koutu světa zaplesali - s Neomylným v čele Svaté války dobudou Svět!

Všichni lidé si budou muset nechat narůst předpisový knír a pětkrát denně se klanět směrem k Mekce.

Ti, co se nepodřídí budou mrtvi.

Nad věžemi a kopulemi měřit a minaretů slunce nikdy nezapadne..., a tak podobně se opájeli obvyklými vizemi světovládů.

Ale co se nestalo.

Jak jsem již řekl, je Bůh všemocný, vševědoucí a nekonečně milosrdný. Tudíž, jak už kdysi předpověděli v jedné ze svých nesmrtelných knih bratři Strugačtí, musí být naprosto nečinný a nestranný, a tedy zcela bezmocný - bezmocnější než novorozenec.

Takže, když se úzký kruh budoucích pánu světa Boha na něco zeptal, dostal jen jednu jedinou stereotypní odpověď; totiž to okřídlené a velebným hlasem pronášené: "Vy všichni jste boží děti!" Situace se nakonec tak vyhroutil, že Boha, přesně po dvou měsících, v muslimském světě prohlásili za nežádoucí osobu a vyhostili Ho i s anděly.

Pro zbytek Země to byl šok, a zároveň obrovská radost a naděje; všeobecně panoval názor, že Boha už nikdy nikdo nespátí.

To co se v Mekce stalo, objasnil sám Pán na Velké ekumenické radě ve Vatikánu:

Když po něm islámští vůdci chtěli, aby zničil celou válečnou flotilu Evropského společenství, tak jim odpověděl, že nemůže změnit budoucnost smrti, byť i jen jednoho mravence, natož tisíců lidských bytostí. Oponovali mu tím, že kdyby měli jaderné zbraně, tak by to udělali sami. Na to jim odvětil, že pak by to bylo z jeho hlediska v pořádku. Když po něm tedy chtěli, aby jim vykouznil ty vodíkové a bůhvíjaké bomby, odpověděl, že... a tak dál, a tak dál, jako v té písničce.

Ostatní vlády tomuto rozuzlení samozřejmě neuvěřily a dál se všemi prostředky pokoušely dostat Boha na své území. Když pak zjistily to samé co muslimani, uraženě zareagovaly, a to úplně stejně jako oni.

Nakonec, po tom, co se v Africe objevil Satan, a místo aby šířil hruzu a zlo, začal léčit AIDS, se slovy, že Peklo už také není, a tak Zlo nemá cenu; místo aby Bůh šel Knížete temnot vymítat, nebo mu alespoň pomoci v léčbě, jenom seděl a velebným hlasem střídavě tvrdil, že nemůže do Budoucnosti zasahovat ani zachraňováním lidí, a že "Všichni jste moje děti, i Lucifer, vždyť to přeci dříve býval anděl..."

Po tomto Ho vykázali i z Vatikánu.

Najednou Jej nikdo nechtěl. Najednou neměl kde přebývat, neměl státní občanství, doklady, nic.

A v Antarktidě nebo uprostřed oceánu se mu nelíbilo. Tak se nakonec nechal Mezinárodním soudem v Haagu prohlásit za soukromou osobu s "kosmopolitním" občanstvím. Stejně tak udělali i všichni andělé. Jako soukromým osobám jim bylo umožněno usadit se v tolerantní Evropě.

Andělé, kteří sice také nemohli zasahovat do běhu Světa, ale protože nebyli všemocní a vševědoucí, a tím pádem nebyli tak svázáni jako Bůh, založili, aby se neunudili, a aby vydělali nějaké peníze, letecký cirkus.

Základní kapitál jim poskytla První Panevropská banka.

Polovina z andělů si na břicho a na křídla nechala nakreslit hákové kříže a druhá trojbarevný disk Royal Airforce - spitfiry a messerschmitty...

Poletovali pod největším šapitó na světě, dělali na sebe pusou hlasité tatatata a předtím než se "zasažení" ve vývrtkách zřítily k zemi, zapalovali si malou dýmovnici pod košili.

Číslo mělo obrovský úspěch, zvláště potom, kdy hostování přijal sám Satan, který předváděl nejlepší akrobacii ze všech a dokázal nádherně různobarevně dýmat i bez dýmovnic. Akorát, že vždy byl "Němci", ale na to on už je zvyklý.

Bůh se nakonec usadil v Praze, protože tam je nejmenší nájemné. Za peníze od andělů si koupil nevelký byt v staré panelové zástavbě a příšerně se nudil, jako ostatně po celou dobu své nekonečné existence, protože ve své vševědouce o všem ví jak to dopadne. A právě proto, že Budoucnost pro něj nemá tajemství, odmítl se stát předsedou zdejší Astrologické společnosti.

Jednoho dne si za zbytek andělských peněz koupil v obchodě se sportovními potřebami kevlarovou POGO-TYČ a začal na ní skákat po chodnicích kolem paneláku. Vydržel to po tři týdny v jednom kuse ve dne v noci. Když už ho zapsali do Guinnessovy knihy rekordů a ostatní obyvatelé starého sídliště si na to monotónní PLOP-BUM, PLOP-BUM, odrážející se mezi zvětralými panely zvykli, Bůh zastavil, odhodil POGO-TYČ a poprvé a naposledy porušil svou zásadu o utajování budoucnosti. Svým nejvelebnějším a nejkrásnějším hlasem prohlásil přesně toto: "Já se z toho zblázním!"

Jak řekl, tak se i stalo.

Nyní je Bůh v jednom zapadlém Ústavu pro choromyslné, ve společném pokoji s Johnjohnem Dee a s plukovníkem z letiště pod XXXXXXXXX horami, který ten nápor tehdy nevydržel.

Johnjohn se neustále domáhá propuštění: Vždyť ho přece do Ústavu zavřeli právě proto, že předpověděl a na veřejnosti hlásal příchod Boha na Zem. A Bůh přišel a teď je s ním zavřený dokonce v jedné cele.

Plukovník se zase pořád, až otravně, dožaduje syrových vepřových rízku a cukřenky s LSD.

Bůh, ačkoliv by se mohl kdykoliv třeba rozplynout, v Ústavu disciplinovaně setrvává. Působí to spoustu legrace, když třeba přijde čerstvý lékař na stáž, a ptá se Ho, čím je. Bůh vždy velebně odpovídá: "Já jsem Bůh, synu!" a nový doktor si v duchu poklepe na celo a hodí ho do stejného pytle s Napoleony, Pány Světa a ostatními chorými pomýlenci.

Bůh však má jednu zvláštnost: Občas odchází na záchod, odkud se pak po dlouhý čas nepřetržitě ozývají hlasité výstřely.

Když se to stalo poprvé, ošetřovatelé vyrazili dveře kabinky a přistihli Ho, jak sedí na prkénku, s hlavní Coltova revolveru vzor 93 v ústech, a usilovně mačká spoušť. Kulky neškodně procházely jeho důstojnou, nádhernými bílými vlasy ověncenou hlavou, a mimoto, že ničily omítku, navíc ještě roztržily nádržku splachovače. Když na něj vrchní ošetřovatel skrz rachot střelby zařval: "Tak už toho konečně nechte, propánaboha!" s provinilým úsměvem vytáhl rozžhavenou zbraň z úst a nechal ji zmizet.

Jakmile se tato, řeklo by se nepodstatná epizodka, dostala na veřejnost, poté, co jí Hromadně masově sdělovací prostředky pěkně rozmázly, změnila svět jako doposud máloco před ní.

Začala se totiž rozpadat náboženství.

Nejdéle vydrželo římskokatolické, ale i to nakonec podlehl a bylo poslední bulou posledního papeže, po něco přes dvoutisícileté existenci, rozpuštěno a zrušeno.

Jak věřit v Boha, který nevěří sám v sebe, - to je ten problém.

Dalším paradoxem doby se stalo, že v okamžiku, kdy na Zemi přestala existovat "Pravá Víra", nikdo z

miliard lidí nepochyboval o tom, zda Bůh existuje či ne.